

“Val més un boneto a la plaça que cent escuts a la caixa ...”

Aquesta manera de diure vol significar que és més important conèixer persones que facin part de una certa classe o categoria social; en altres paraules és millor conèixer gent que compta i que pot ésser útil en moments de dificultat, que tenir cent escuts a la caixa. Recordem com a curiositat que, fins als anys cinquanta, l'escut valeda cinc francs, i que pertant quan se comprava una cosa que valeda trenta francs, se dieva també que costava sis escuts.

De segur aquest proverbi no és tant expressió dels nostres dies, quant més del temps enrera, quan la plaça era el lloc natural i quotidià per fer negocis, prendre contactes i deci-

sions importants per tota la comunitat, i on naturalment era suficient un toc de mà o la paraula donada.

Entre les categories socials que freqüentaven la plaça hi eren los senyors, los hòmens de honor, los notables del país, coneixuts i reverenciats de tots. Aquestos senyors portaven sempre lo *boneto*. Era la moda del temps, i era una de les maneres que feven clara i patent a tots la distinció entre el “senyoriu” i la gent del pòpul.

En aquell temps doncs ben poc comptava o ben poca cosa era tenir pocs escuts si no se coneixeven aqueixes persones, les úniques en grau de donar una mà i un ajut

concret en moments de menester. El *boneto* que aquestos hòmens portaven, i que, com havem dit era el símbol de la potència i influència social de aquestes categories, ha fet nàixer aquesta manera de diure: *val més un boneto a la plaça que cent escuts a la caixa*, exactament per indicar aquesta dinàmica social del temps passat.

Los temps ara són profundament cambiats. Avui los *bonetos* no tenen segurament tot aquell valor i el pes social de aquellos que tenen milions d'escuts en caixa. Avui són exactament aquestos que tenen potència i influència social també si no són senyors.

Vito Loy